

for mørkt paa de Bestemmelser, der ere foreslaaede i § 1, idet det skulde være Meningen med disse Bestemmelser, at kun de skulde straffes, som vakte offentlig Forargelse. Ja, hvis jeg var sikker paa, at Bestemmelserne vilde blive saaledes forstaaede, vilde jeg ikke have paatalt dem, thi deri er jeg fuldstændig enig med den ærede Ordfører, at den, som vækker offentlig Forargelse, maa finde sig i at blive straffet. Men det kan ikke være Meningen, og desuden indeholder § 2 Straffebestemmelser for den, der vækker offentlig Forargelse ved sin Adfærd i saa Henseende. Nej, § 1 indeholder Bestemmelser, som paa Grundlag af § 2 i Loven af 3. Marts 1860 medføre Straf for vedkommende. Denne § 2 i Loven af 1860 omhandler imidlertid kun ubemidlede Personer, Personer uden Formue, uden Næringsvej, uden Stilling. Derfor tror jeg at være berettiget til at sige, at § 1 vil blive en Undtagelsesbestemmelse for de fattige, de ubemidlede Skøger, de ville ifølge § 1 blive straffede der, hvor de velhavende Skøger ikke ville blive straffede.

Justitsministeren (Alberti): Enten maa jeg have udtrykt mig meget utydeligt, eller ogsaa maa det ærede Medlem have misforstaaet mig, thi det har ikke været min Mening at sige, at efter § 1 vil Erhverv ved Utugt blive straffet. Det, som er Indholdet af § 1, er, at Erhverv ved Utugt i og for sig ikke straffes, men Undladelse af at skaffe sig lovligt Erhverv straffes for Kvinder lige saavel som for Mænd, naar der er givet dem Tilhold om at skaffe sig saadant lovligt Erhverv.

Andersen: Et saadant Tilhold vil jo ifølge § 1, saaledes som den foreligger, med Henvielse til § 2 i Loven af 1860, kun blive givet til ubemidlede; altsaa vil det kun være de ubemidlede, der drive Utugt som Erhverv, der ville blive straffede.

Justitsministeren (Alberti): Ganske det samme gælder jo for Mandspersoner; kun de Mandspersoner, der ere ubemidlede, ville faa et saadant Tilhold efter § 2 i Loven af 1860.

Goos: Der er en enkelt Bemærkning fra den højtærede Justitsminister, der giver mig Anledning til at nævne et Punkt, jeg før forbigik, uagtet det var min Mening ogsaa at omtale det. Som Argument mod den nuværende Ordning blev det fremført, at det strider mod Statens moralske Vær-

dighed at koncessionere og autorisere Utugten som Erhverv. Naar Ministeren omtalte enkelte Bestemmelser i Regulativet, som efter hans Mening ere for langt nede i den Maade, hvorpaa man efter dem behandler Kvinderne, saa har jeg ikke for Øjeblikket noget at sige derimod. Jeg har aldrig benægtet, at Regulativet kunde trænge til en Revision. Jeg mener, at samtidig med en Revision af Loven af 10. April 1874 maatte en Revision af Regulativet finde Sted, og det har jo ogsaa været den Kommissions Mening, som i sin Tid af en tidligere Justitsminister har været nedsat, og fra hvilken der foreligger Forslag i saa Henseende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet i Almindelighed, om det skulde stride mod Statens moralske Værdighed at autorisere Erhvervet, skal jeg sige, at en saadan Autorisation er man ikke berettiget til at lægge ind i selve Systemet. Der ligger i og for sig ikke andet i Systemet end dette, at det udtales til den paagældende Kvinde: Naar du retter dig efter disse Forskrifter, skrider Staten ikke ind imod dig! Dette er kun rent negativt, andet ligger der ikke deri, i Princippet, andet behøver ikke at blive udtrykt deri. Men dette kan ikke stride imod Statens moralske Værdighed, thi det er akkurat det samme, som Loven nu fremtidig vil komme til at sige, nemlig dette: Staten skrider ikke ind mod dit Erhverv, naar du retter dig efter eller iagttager visse Forskrifter, ikke krænker de Interesser, ikke krænker det almene og og derfor faar Tilhold, ikke forholder dig paa strafbar Maade! Ja, selv hvis Lovforslaget var blevet gennemført saaledes, som det var forelagt i forrige Samling, indeholdende Straf for Utugtserhvervet, var det fra alle Sider anerkendt, ogsaa fra den ærede Justitsminister, at det ikke kunde betyde, at man skulde gaa paa Jagt efter Utugtserhvervet for at straffe det i ethvert Tilfælde, men at det til en vis Grad vilde blive en Lov paa Papiret, og at der vilde blive Masser af Tilfælde, hvor Staten ikke vilde skride ind og altsaa for saa vidt tolerere Erhvervet. Det er Grundtanken i det nuværende System, at Staten skrider ikke ind mod Erhvervet, naar det udføres med Iagttagelse af visse Forskrifter. Det sker nu ved positiv Udtalelse direkte til Kvinden. Det vil under det ny System ikke ske ved en udtrykkelig Udtalelse, ikke direkte til Kvinden, men ved Lovens almindelige Udtalelser, som indeholde dette: mod dette Erhverv skrider Staten ikke ind — og det er rigtigt —